

Canto Ostinato

De locatie is uniek: de Radboudtsjerke van Jorwert, de kerk waar ooit God uit verdween, volgens Geert Mak, maar de Eeuwige laat zijn sporen ook daar na. Aan de rand van het oude Middelsee-gebied, waar dit de eerste kerk was. De oudste uit ongeveer het jaar 1000. Dit gebouw is de maar iets jongere opvolger. De plaats waar ze Fries praten en denken en wat is het mooi en waar inmiddels de pioniersplek Nijkleaster is ontstaan. We vierden de zomerwende, de zonnewende, de dag van Sint Jan (Johannes de Doper). Een gekerstend feest door die heilige zijn Heer vooring in trouw tot de dood. De vleugels stonden prachtig in de kerk en met 150 man was hij vol. En ik zou zo weer gaan.

De pianisten Wiebe Kaspers en Johannes Hibma hadden er 2,5 uur voor uitgetrokken (vergeet vooral niet het húske waarschuwde ds. Hinne Wagenaar van Nijkleaster vooraf). De kaarsen brandden, het avondlicht streek door de kerk. Na 3 kwartier volgde de eerste overdenking, een uitnodiging om te kijken naar de overgangen in je leven, de pianisten hielden de cadans van de muziek vast. Ondertussen hoorde ik ook een kerkklok-imitatie en ook die verleidde me om te denken welke gebouwen in mijn leven heilige grond waren. Ondertussen waren de eerste kaarsen gedoofd en viel langzaam de nacht.

Ruim een uur verder volgde de tweede meditatie waar ik alleen het woord “terp” van heb onthouden. Dat nodigde me uit om na te denken over de betekenis van een schuilplaats. Inmiddels brandden alleen nog de kaarsen op de piano. Het licht in het westen was gedoofd. Het ochtendlicht in het oosten gloorde nog niet. Dit was de nacht. Mijn hoofd viel stil. Ik voelde het in mijn botten. En ook op de vleugels werden de kaarsen gedoofd. De jongens redden zich zo ook wel.

En toen die slotcadansen. Diepe ontroering. En toen voelde ik: met het licht in de rug kun je het duister aan. En als ook de muziek dooft, dan houden we even de adem in en zeggen luidkeels: dank je wel!

n.a.v. Canto Ostinato op 21 juni 2017 in de Radboudtsjerke in Jorwert